

existeixen els reis mags?

El pare va arribar a casa, i com sempre la seva filla Júlia el va rebre saltant d'alegria. Però aquell dia, a mitjans de desembre, la seva mirada ja avisava que alguna cosa passava pel seu cap.

El pare, que es va adonar de seguida li va preguntar:

- "Júlia, què et passa?" La nena se'l va mirar seriosament i li va preguntar:

- "Pare, si et faig una pregunta, em diràs la veritat?"

Com us podeu imaginar el pare ja va començar a tremolar, la seva filla era especialista en preguntes difícils.

- "Pare, existeixen els Reis Mags?" El pare de la Júlia es va quedar mut... encara era massa petita, no podia creure que la seva nineta li fes aquesta pregunta!

- "Les nenes diuen que són els pares. És veritat?"

- "I tu filla, què creus?"

- "No ho sé papà, a vegades que sí, i a vegades que no. Crec que sí perquè tu m'ho expliques, però com és que les nenes diuen això?"

El pare va callar un instant i la va mirar amb altres ulls, ja no era tan petita, havia crescut. I agafant aire va contestar:

- "Doncs mira Júlia, efectivament són els pares els que posen els regals... però..."

-“Llavors és veritat?, m’heu enganyat?”- va tallar la nena amb els ulls plorosos.

- “No, no, escolta Júlia, mai t’hem enganyat perquè els Reis Mags sí que existeixen.” Va respondre el pare agafant en braços a la Júlia.

- “Llavors no ho entenc!”

- “Seiem que t’explicaré tota la història”. Va dir el pare mentre seien plegats al sofà.

- “Quan el nen Jesús va néixer, tres Reis Mags d’Orient guiats per un gran estel es van apropar al Portal per adorar-lo. Li van dur regals com a prova d’amor. El més ancià dels Reis, en Melcior va dir:

- “És meravellós veure tan feliç a un nen!, hauríem de dur regals a tots els nens i nenes del món i veure com serien de feliços”.

- “Oh sí! -va exclamar Gaspar- és una bona idea, però com ho farem per arribar a tants milions de nens i nenes en una sola nit?”

- “Certament, seria fantàstic -va dir en Baltasar- però encara que siguem Mags ens seria molt difícil recórrer tot el món en una nit lliurant regals. Però seria tan bonic!”.

Els tres Reis es van posar molt tristos, però llavors en Baltasar, el Rei més positiu de tots, va dir:

-“Ja ho tinc!”

-“Baltasar - va dir el Rei Melcior - necessitaríem milions de patges, gairebé un per cada infant. No existeixen tants patges!”

-“Tens raó Melcior, -va dir en Baltasar- però que et semblaria si aconseguís no un, sinó dos patges per cada nen?”

-“Seria fantàstic, Baltasar- va dir en Gaspar-, però no serveix qualsevol, han de ser patges que estimin molt als infants!”.

-“Sí, clar, això és fonamental - va dir en Melcior- i a més haurien de conèixer els desitjos dels infants, perquè això és bàsic en un patge”.

-“Doncs digueu-me, benvolguts companys meus: hi ha algú que estimi més als nens i els conegui millor que els seus propis pares?”-va dir en Baltasar amb la mirada triomfant.

Els tres Reis es van mirar assentint i comprenen la gran idea del rei Baltasar. I amb la màgia poderosa que només tres grans Reis Mags i savis tenen van dir:

-“Ordenem que per Nadal, commemorant aquest moment, tots els pares i mares es converteixin en els nostres patges i que, en el nostre nom i de la nostra part, regalin als seus fills i filles els regals que desitgin. També ordeno que mentre els infants siguin petits, el lliurament dels regals es faci com si ho fessin els mateixos Reis Mags. Però quan els nens i nenes siguin prou grans per entendre això, els pares i mares els explicaran aquesta història i a partir de llavors, cada Nadal, els joves també faran regals als seus pares i mares, en prova d'afecte i agraïment. I recordaran que gràcies a tres Reis Mags, tots són més feliços”.

Llavors la Júlia es va aixecar, va fer un petó al seu pare i li va dir:

-“Ara sí que ho entenc, i estic molt contenta. No sé si tindrè prou diners per a comprar-vos algun regal, però per l'any que ve ja en guardaré més”.

I mentre la Júlia i el seu pare s'abraçaven, des del cel els tres Reis Mags contemplaven l'escena tremendament satisfets... un cop més.

